

[Erik Eriksen.]

dårlig tjent med en sådan placering af skattebyrden.

Jeg har fremdraget dette, fordi det er min opfattelse, at vi kommer til at beskæftige os med problemet om motorbeskatningens revision. Jeg må egentlig sige, at Forenede Danske Motorejeres tanke om at gøre begyndelsen med på et eller andet tidspunkt at lægge loft over provenuet synes mig præget af fornuftig moderation.

Jeg har tidligere givet udtryk for, at jeg deltager i glæden over, at vi nu har fået den største valutabeholdning i mands minde. Jeg er også glad for, at regeringen beskedent giver udtryk for, at den ikke har hele æren for denne udvikling.

Som begrundelse for valutafremgangen er der i spredt fægtning peget på importvarepriserens fald, på de forholdsvis beskedne lønstigninger i 1957-58 og på forskellige andre og mindre betydningsfulde forhold. Det forekommer mig, at man har lagt for lidt vægt på det særlige forhold, at vort erhvervslivs særegne struktur for første gang i næsten 30 år har givet os en valutamæssig begunstiggelse. Så vidt jeg kan bedømme det, kan en meget væsentlig del af stigningen i industrieksporten føres tilbage til dette forhold. En hel del tyder således på, at valutafremgangen er kommet let — og den kan gå let. Netop derfor er det så vigtigt, at vor økonomiske politik lægges til rette med henblik på at styrke erhvervslivet. De private investeringer ligger stadig langt fra det ønskelige, og i 1958 udgjorde de en mindre del af vor samlede produktive indsats end i de nærmest foregående år. Der er på forskellig vis muliggjort en kraftig forbrugsstigning; det er ikke noget ukendt. Jeg er heller ikke tilhænger af en politik, som søger at begrænse forbruget unødvendigt. Men jeg vil gerne sætte et spørgsmålstegn ved værdien af i stød at forcere forbruget, når dette gang på gang siden hen viser sig at nødvendiggøre en forbrugsindskrænkende politik. På denne baggrund må jeg mene, at regeringens modstand mod en skattelettelse er urimelig. Statens indtægter har de senere år været stadigt og kraftigt stigende. Samtidig er budgetoverskuddet blevet mindre. Der er med andre ord gennemført væsentlige udvidelser af de offentlige udgifter.

De to oppositionspartier, venstre og de konservative, har for snart et halvt år siden stillet et konkret forslag til skattelettelse i forbindelse med en mere rationel skatteudskrivning, der som en selvfølge bevarer skattefradragets retten. Jeg bestrider ikke, at man ved en stadig forøgelse af de offentlige udgifter kan svække forudsætningerne for dette torslags gennemførelse, men det hindrer ikke, at det stadig er min opfattelse, at det af mange grunde ville have været ønskeligt, om en skattelettelse var gennemført. Samtidig ville man kunne videreføre den stramme finanspolitik, som regeringen er så stolt af, ved at holde igen på de offentlige udgifter og måske endda gennemføre direkte besparelser. Det var her, en samordnet politik skulle sættes ind.

Inden jeg forlader dette afsnit af mine bemærkninger, har jeg lyst til at henvende et par ord til den højtærede økonomiminister i anledning af nogle udtalelser af ham. Den højtærede ministers parti har haft landsmøde — det har jeg allerede nævnt — og jeg forstår, at ved dette møde har man stået over for såvel tekniske som politiske vanskeligheder. Teknikken kræver i vor tid flere og flere ofre. De tekniske problemer faldt med al deres vægt på partiets politiske ordfører, det ærede medlem hr. A. C. Normann, medens de mere politiske synes at have ramt fortrinsvis gruppens nuværende og tidligere formand. Hvad kunne man ikke have fået ud af det, hvis noget lignende var sket ved et landsmøde i venstre? Det havde ikke været kedeligt. Nu var det dog godt, at vi fra anden side fik at vide, at noget sådant kan ske i det radikale parti.

Se, når jeg nævner dette, er det for at sige, at det er tydeligt, at de to år i trekantregeringen har sat sine spor i den interne radikale debat. Så vidt jeg kan skønne, nærer den højtærede økonomiminister ingen overvældende kærlighed til mig; og mine politiske evner vurderer den højtærede minister ikke højt. Til gengæld kan jeg ikke undlade at lægge mærke til, at helt uden interesse for ministeren er jeg alligevel ikke. Ministeren har følt sig foranlediget til at fremdrage, at den økonomiske udvikling ikke har formet sig således, som jeg har givet udtryk for at den ville, og det er rigtigt, det er fuldstændig rigtigt. Jeg har været ret pessimistisk i mine udtalelser om